

Alkas.It

Alkas.It – už lietuvišką Lietuvą!

alkas.It Printed on 2025 03 05

D. Razauskas. Kad neliktų Lietuvos

March 5, 2025

Kategorijos: Kalba, Kultūra, Lietuvos kelias, Nuomonių ratas

Žymos: asmenvardžių rašyba, Dainius Razauskas, kalbos išdavikai, latviškas variantas, lenkai, Lenkija, lenkiški asmenvardžiai, Lietuva, lietuvių kalba, litvomanai, nelietuviškų asmenvardžių rašyba, nelietuviškų asmenvardžių ršymas, pagr-naujiena, pasas, ukrainiečiai

Kas pirmas sumanė, kad Lenkija bus Lietuvos „strateginis partneris“? Ar ne pati Lenkija?

Ar ne toks Ukrainos „strateginis partneris“ turėjo būti Rusija? Kas be ko, Rusijos požiūriu. Juk tai „giminiškos tautos“! Kur jau ten – „viena tauta“! Ir tik pikti ukrofašistai banderovcai, remiami anglosaksų, klastingai Ukrainą nuo Rusijos atitraukė.

Argi lietuviai ir lenkai – ne buvusi „viena tauta“ (kaip *gente lituani*, bet *natione poloni*)? Ar ne ilgai ir laimingai gyvenome vienoje bendroje (lenkų) valstybėje? Ar ne pikti litvomanai, remiami klastingų maskolių, Lietuvą nuo Lenkijos atplėšė?

Argi tai ne tokia pati „geopolitinė katastrofa“ kaip Sovietų žlugimas? Juk Lietuvos jau beveik nebebuvo, dar vos vos – ir būtų nelikę visai...

Dorai pasvėrus žalą, kurią XX a. Lietuvai padarė Lenkijos ir Rusijos okupacijos, dar nežinia, kuri nusvertų.

Taip, Sovietų Rusija pusšimtį metų laikė okupavusi visą šalį, šimtus tūkstančių šviesiausių lietuvių išžudė, ištrėmė ir privertė emigruoti, o likusius nuožmiai engė, tvirkdė ir rusino... Tačiau Lietuva nusimetė jos jungą ir, nors nukamuota ir išsekinta, prisikėlė – su sostine Vilniumi.

Kas buvo užgrobęs Vilnių, gal pamenate?

Prieš Rusiją, dvidešimt metų trečdalį Lietuvos buvo okupavusi Lenkija – visą vadinamąją Rytų Lietuvą su Vilniumi (kėsinosi ir į likusią su Kaunu, tik mūsų kontržvalgyba užbėgo už akių).

Paskui Sovietų Rusija, su fašistine Vokietija pasidalijusi Lenkiją (trys vienas kito verti agresoriai), žadėjo grąžinti lenkų okupuotas žemes Lietuvai, bet apgavo (o kaipgi!) ir grąžino tik siaurą juostą su Vilniumi, o visą likusią Rytų Lietuvą paliko Baltarusijai (= pasiliko sau).

Taigi, dėl lenkų okupacijos Lietuva negrįžtamai prarado apie ketvirtadalį ar net daugiau savo teritorijos su joje gyvenusiais žmonėmis, kurie per praėjusį šimtmetį didžia dalimi tapo subaltarusinti (= surusinti). Ar tai neverti

prisiminti niekai?

Negana to, okupuotąją Rytų Lietuvą lenkai nuožmiai engė, nuskurdino ekonomiškai, nusmukdė dvasiškai bei kultūriškai, persekiojo tautiškai, nutautino, prikeldino į dovanojamus sklypus naujakurių iš Lenkijos ir t. t.

Tik dėl sulenkėjusių dvarininkų, lenkų kunigų ir Lenkijos okupacinės valdžios veiklos Lietuvai gražintoje teritorijoje liki šiol paplitusi lenkų kalba, nors tai iš pagrindų lietuviškos žemės, kuriose nuo amžių gyveno vien lietuviai ir niekas kitas (ir dar po šimtą kilometrų į rytus ir pietus).

Daugybę rimtais mokslo darbais grįstų straipsnių apie Rytų Lietuvą norint galima susirasti per vieną minutę **ČIA>>** (<https://alkas.lt/category/ratas/lietuvos-repolonizacijai-ne/>).

Mums likusi Rytų Lietuva šiuo atžvilgiu Lenkijai yra tas pats, kas Rusijai – Ukrainos Donbasas, kur ligi šio karo buvo kalbama rusiškai.

Ir kai Rusija Ukrainoje pralaimės ar bent bus pastatyta į vietą (tikėkimės), didžiausia geopolitinė grėsme Lietuvai – iš karto, per vieną valandą – taps Lenkija.

Tiesą sakant, Lenkija jau dabar, nuo pat mūsų Nepriklausomybės atkūrimo Rytų Lietuvoje kariauja tokį patį hibridinį karą, kokį Rusija kariavo Rytų Ukrainoje iki Maidano ir Zelenskio.

Prieš imdamasi „žaliųjų žmogeliukų“ ir atviros agresijos, Rusija jau kariavo „taikų“ karą pačių ukrainiečių, pačios Ukrainos valdžios, Janukovičiaus Ukrainos rankomis.

Lygiai taip pat Lenkija kariauja „taikų“ karą prieš Lietuvą pačių lietuvių, Lietuvos janukovičių rankomis. Kaip šunis už pavadėlio laikydama paruošusi buvusius autonomininkus.

Per tris dešimtmečius nepriklausomybės, atrodytų, pakako laiko pašalinti Lenkiją iš jos buvusios okupuotos Rytų Lietuvos (<https://alkas.lt/?s=Ryt%C5%B3+Lietuva>). Ir dabar, bet kada dar nevēlu tai padaryti, nors kuo toliau, tuo bus sunkiau. Bet Lietuva nepajėgi Maidanui prieš savo janukovičius, neturi tikro Prezidento, ir visi valdžios organai, visos partijos dirba kam tik nori, tik ne Tėvynei.

Gal pamenate, kaip buvo naikinama analoginė televizija? Kokia buvo „pažanga“! Kokios „naujos skaitmeninės technologijos“! Koks žadėtas kokybės pagerėjimas!

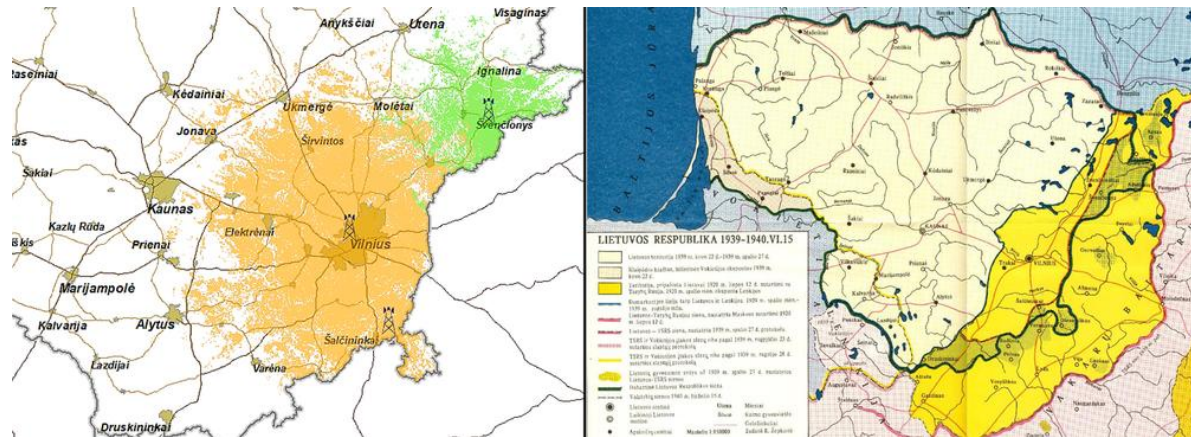
Padariniai – ir, matyt, tikslai – iš esmės buvo du. Pirmas: kokybė suprastėjo taip, kad be kabelio tapo išvis nebeįmanoma žiūrėti, tad visuotinai pereita prie kabelinės televizijos – už papildomą abonentinį mokesį, žinoma, kurio prieš tai nebuvo.

Tačiau svarbiausias antrasis padarinys: visi Lietuvos pakraščiai liko be lietuviškos televizijos. Jie visi mato tik nemokamą analoginę lenkišką, baltarusišką ir rusišką.

Tuomet, kai tai buvo atlikta, dar buvo nesvarbu, kad matys ne tik lenkišką, bet ir baltarusišką bei rusišką, – svarbiausia buvo, kad nematytų lietuviškos. Kad ekranuose neliktų Lietuvos.

Lygiai taip pat Lietuvos pakraščiuose negirdėti Lietuvos radijo – vien lenkiškas, baltarusiškas ir rusiškas. Kad nebūtų girdėti Lietuvos, kad Lietuvos neliktų ir radijo imtuvuose.

O kad pašalintos Lietuvos vietoje vis dėlto atsirastų ne Baltarusija ar Rusija, o Lenkija, du Tėvynės išdavikai susimokė ir Lietuvos sąskaita paleido retransliuoti lenkišką televiziją, puikiausios kokybės, daugybe kanalų. Tuo jie neseniai patys kriuksėdami prisipažino (<https://alkas.lt/2024/05/15/skvernelis-ir-kubilius-prisipazino-lenkinantys-lietuva/>).

Lenkijos kanalo „TVP Wilno“ sklaidos ir 1920 m. Lenkijos okupuotos Lietuvos teritorijos erdvės stebėtina panašios | Alkas.lt
žemėlapių sugretinimas

Pamenu, kai vieno iš tų suskių Garliavoje buvo vykdomas šimtų ginkluotų policininkų susidorojimas su grėsme valstybei (kaži kuriai?) kėlusią mergaitę, žiniasklaidoje pagreičiui skambėjo trys tarpusavy nesusiję teismo sprendimai. Vienas – kaip tik dėl mergaitės. Jis nuolat buvo palydimas patikinimo, kad mes gyvename teisinėje valstybėje, todėl teismo sprendimus reikia nedelsiant vykdyti.

Antrasis tuo pat metu skambėjęs teismo sprendimas liepė Neringoje nugriauti neteisėtai pastatytus botelius. Tačiau šio teismo sprendimo kažkodėl nereikėjo nedelsiant vykdyti, ir po kurio laiko pasigirdo balsai apie „pasiektą kompromisą“.

Kompromisą su kuo? Kodėl tada nebuvo galima „pasiekti kompromiso“ dėl mergaitės Garliavoje?

Kas sprendžia, kurį teismo sprendimą reikia nedelsiant vykdyti, o kurį reikia vilkinti, kol bus „pasiektas kompromisas“?

Tačiau dabar mums svarbiausias trečiasis anuomet nuskambėjęs ir nutilęs teismo sprendimas – dėl neteisėtų lenkiškų gatvių bei gyvenviečių pavadinimų (<https://www.lrt.lt/naujienos/lietuvoje/2/2443824/teismas-krypti-rodantys-uzrasai-lietuviu-ir-lenku-kalbomis-salcininku-r-yra-leidziami>). Čia tai jau „teisinei valstybei“ ne vieta! Čia tai jau viską sprendžia „strateginio partnerio“ interesus! O jis tikrai geriau žino, kokius sprendimus teismas privalo priimti, o kokių ne.

Jis tikrai geriau žino pagrindinį tikslą: kad neliktų Lietuvos. Kur tik įmanoma, kiek tik įmanoma, žingsnis po žingsnio, po truputėlį.

Kad neliktų Lietuvos mokykloje, kad Lietuva net neužsimegztų moksleivių širdyse. Kad neliktų Lietuvos aukštosiose mokyklose, pirmiausia – istorijoje, kur būtina prikelti „abiejų tautų“ lenkakalbę LDK.

(https://lt.wikipedia.org/wiki/Lietuvos_Did%C5%BEioji_Kunigaik%C5%A1tyst%C4%97) Paskui pašalinti visokias etnologijas, mitologijas ir baltų filologijas.

Iš pradžių – bent pavadinimus, paskui ir turinį. Arba atvirkščiai.

Nes iš jų kyla dvasinis įkvėpimas ir tautinis atgimimas, o šita pamoka tai jau išmokta! Jų vieton reikia vėl sugrąžinti klusniąją Bažnytėlę...

Dar vienas žingsnis – kad neliktų Lietuvos jos piliečių pasuose ir kituose valstybės dokumentuose.

Pradžioje dėl to paskleidžiamas asmenvardžių „autentiškos rašybos“ mitas. Dėl to iš anksto buvo perspėjęs vienas žymiausių Lietuvos kalbininkų a. a. profesorius Vincas Urbutis knygoje „Lietuvių kalbos išdavystė“ (<https://www.knygos.lt/lt/knygos/lietuviu-kalbos-isdavyste/>), nesyk apie tai teko rašyti ir man (žr. **ČIA**>> (<https://alkas.lt/category/ratas/lietuvos-repolonizacijai-ne/>)).

Iš pradžių dievogotasi, kad į valstybės dokumentus ši „autentiška“ asmenvardžių rašyba nebus perkelta, niekada, ne ne ne...

Bet netrukus paaiškėjo, kad „autentiškai“ parašytas asmenvardis esąs „privati nuosavybė“! Teiginio agresyvus kvailumas būtų vertas panašaus atsakymo: susirink savo „nuosavybę“ ir nešdinkis iš mano kalbos, nes ši kalba – tai mano „privati nuosavybė“. Ir autentiška čia yra tik tai, kas parašyta lietuviškai.

Bet buvo pasiūlytas žmogiškas, abipusis sprendimas, galėjęs visiems laikams pašalinti iš akiračio patį klausimą. Tai vadinamasis latviškas asmenvardžių rašymo pasuose variantas (<https://alkas.lt/?s=latvi%C5%A1kas+variantas>), priimtas Latvijoje, kai pirmame puslapyje asmenvardis rašomas latviškais rašmenimis, o antrame – kad ir kokiais „autentiškais“, kad ir marsietiškais.

Visiems turėtų būti gerai. Išskyrus tuos, kurių tikslas, kad lenkiškas asmenvardis išvis nieku gyvu nebūtų parašytas lietuviškai. Kad pase išvis neliktų lietuviškos rašybos. Kad valstybės dokumentuose neliktų Lietuvos (<https://alkas.lt/2025/03/04/j-vaikunas-ar-lietuva-kartoja-tarpukario-klaidas-seime-tyliai-stumiami-pavojingi-istatymai/>).

Prisipažinsiu, už dabartinį mūsų pežidentą (tai ne rašybos riktas, tai tikrasis jo lietuviškas pavadinimas) pirmajai kadencijai balsavau kaip tik dėl to, kad vietoj Seime peršamų „trijų raidelių“ jis žadėjo palaikyti latviškąjį variantą. Bet vos išrinktas, nedelsdamas išdavė ir palaikė „tris raideles“.

Už latviškąjį asmenvardžių rašymą pasuose surinkta bemaž 70 tūkstančių parašų!

(<https://alkas.lt/2015/11/04/visuomenininkai-vrk-iteike-69-244-parasus-del-asmenvardziu-rasy-mo-video/>) Bet Seimas jo net nesvarstė. Kurgi svarstys, juk jis patenkina visas puses, ir paskui jau lietuvių kalbos iš paso nebeišstumsi...

Visuomenininkai VRK įteikė 69 244 parašus dėl asmenvardžių rašymo (video, nuotraukos)

Kiek metų visų partijų šūdžiai žiaukčiojo: „Mes turime problemą, kurią būtina išspręsti“. Tai yra – įvesti „tris raideles“. Ir dievagojosi, kad kitų raidelių su visokiais specialiais (= lenkiškais) ženklais tai jau nebus, niekada, ne ne ne...

Dabar į Lietuvos piliečių pasus kaip tik įvedamos visos lenkiškos raidelės, išvis be lietuviškų.

Buvusios okupuotos Rytų Lietuvos mokyklose jau seniai vėl mokoma lenkiškai, iš lenkiškų vadovėlių, gyvenviečių bei gatvių pavadinimai lenkiški, pasuose asmenvardžiai lenkiški – dinkit iš čia, litvomanai! Nors gal pala, kur skubėti: juk viskas išlaikoma iš Lietuvos mokesčių mokėtojų!

To dar nebuvo: pačių lietuvių lėšomis Lietuvoje įvesta ir išlaikoma Lenkija!

Spėju, kad ir šimtai tūkstančių (balta)rusakalbių imigrantų Lietuvon prileista tais pačiais sumetimais: juk lietuviai nuo seno pirmiausia subaltarusėdavo ir tik paskui lengviau pasiduodavo lenkinimui.

Iš lėto, žingsnis po žingsnio, kantriai, atkakliai, nuodugniai. Nepaisant milžiniškos bendros grėsmės iš Rusijos. Visai kaip XVII a. viduryje, kaip XVIII a. pabaigoje, kaip 1920-siais ir 1939-siais. Rusijos grėsmę galima iškentėti, svarbiausia – kad neliktų Lietuvos.

Lenkai kaip lenkai, jie nepasikeitė. Be to, juk ant palinkusio gluosnio visos ožkos lipa. Tik niekad nemaniau, kad lietuviai tokie apgailėtini.

Kai ukrainiečiai mirtinai stovi už savo tėvynę, šitie ją taikiai išduoda, patys atiduoda, dvilinki lenda į užpakalį dargi pamuiliuodami.

Jei tikrų lietuvių nebėra, gal ir išties geriau, kad tokių menkystų neliktų...